

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννὰκόσα τέσσερα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ ᾿βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κτ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουνίου δεκάτη κτ' ἐνάτη
κτ' ὁ Γκουρντὸν προσκαλεῖ τὸ Παλάτι.

Ποῦντος ὀκτακόσα καὶ πενήνταένα,
καὶ τὰ κοῦτελά μας στάζουν ἰδρωμένα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Πῶς περνᾷς σ'τῆς σιχαμάραις;
Π.— Μιὰ χαρὰ καὶ δυὸ τρομάραις.
Φ.— Καὶ τὰ τῆς Μακεδονίας τὰ διαβάξεις, φαμφαρόνο;
Π.— Τὰ διαβάζω πότε πότε τὸν καιρὸ μου νὰ σκοτώνω.
Φ.— Ἄμμ' ἐδιδάσσεσ τοῦ Τόγγου τὴν καινούρια ναυμαχία;
Π.— Γὰρ τὸν Στόλο τὸν ἴδιό μας δὲν ἀγόρασες λαχεῖα;
Φ.— Ἄμμ' ἐδιδάσσεσ κτ' ἐκείνην τοῦ Ναυάρχου Καμιμούρα;
Π.— Δὲν μ' ἀφίνει νὰ συχάσω τῶν κορέων ἢ φαγοῦρα.

Φ.— Πᾶς καθόλου σ'τῇ Βουλῇ;
Π.— Δὲν πηγαίνω, Φασουλῆ.
Φ.— Κρίμα ποῦσαι πατριώτης.
Π.— Εἶμαι πρῶτος ἐν τοῖς πρώτοις,
μὰ τῆς ζέστης δὲν μ' ἀφίνει
τὸ διάπυρο καμίνι.

Φ.— Σὺ 'στὸ Ζάππειο πηγαίνεις, στρώνεις τὴν ἀρίδα σου,
καὶ διαβάξεις μὲ ραχάτι τὴν ἐφημερίδα σου,
κτ' οἱ πατέρες νύκτα μέρα
σὲ καθουρδιστὸν ἄερα
προσπαθοῦν νὰ μεγαλώσουν τὴν σαχλοπατρίδα σου,
καὶ μουσκεύουν 'στὸν ἰδρωτὰ
ὅλ' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα.

Δὲν γνωρίζει τὸ ραχάτι
τὸ ψημμένο τῶν κορμῶν...

ἔτσι γίνονται τὰ κράτη,
ἔτσι τρῶνε τὸ ψωμί.

Π.— Ἄμμ' ὁ Κόντε Θεοτόκης πῶς τὸ κράτος κυβερνᾷ;
Φ.— Λένε βάσκανα μεγάλα μὲ τοὺς φίλους πῶς περνᾷ.
Λένε μὲ τῆς ἀπαρτίαις πῶς συχνὰ τὸν ταλανίζουν,
μεταξὺ σταφίδος-σίτου στέκουν καὶ τὸν βασανίζουν.

Ἄν τὴν πρότασιν τοῦ σίτου τὴν προτάξῃ, Περικλέτο,
θ' ἀγριέψῃ δίχως ἄλλο τὸ σταφιδικὸ μπουκέτο.

Ἄν προτάξῃ τὴν σταφίδα
συφορέλια σ'τὴν πατρίδα,
θὰ τὸ στρίψουν πολλοὶ
σιταράδες Θεσσαλοί.

Ἄν τῷ σίτῳ συνταχθῇ
κτ' ἀποτάξῃ τῇ σταφίδι,
κατ' ὑφάλων θὰ σπρωχθῇ
τοῦ Κουβέρνου τὸ σκαφίδι.

Ἄν δ' ἐκείνη συνταχθῇ, Περικλέτο Μουτσοχίτο,
ἀποτάξῃ δὲ τῷ σίτῳ,
πάλιν διανοίγει χάσμα
τὸ τῆς ἀπαρτίας φάσμα.

Τί νὰ κάνῃ, τί νὰ κάνῃ,
καὶ μ' αὐτοὺς κτ' ἐκείνους σκοῦρα...
ἔχει καὶ τὸν Νηλεηγιάννη,
τῶν Ρωμηῶν τὸν Καμιμούρα,
ποῦ προσμένει τῆς δίδεος
τῆς ὀργῆς του ἀπολῆση.

και με σίτους και σταφίδες
να τον βομβαρδοβόληση.

Είς τοιαύτας και τοσαύτας συμφοράς αλλεπαλλήλους
λένε πως ο Θεοτόκης έπροσκάλεσε τους φίλους,
και τους είπε να 'συχάσουν και ν' αφήσουν τα καπρίτσα
και 'στο δόλλιο το Κουδέρνο να μην πέφτουν σαν ακρίδες,
ειδεμή θ' αποχωρήση και θα πάη 'στη Γαρίτσα
και τα μάτια των για Κόντε θα τ' κάνουνε γαρίδες.

Θά 'ρωτούν: ο Κόντες πούναι; πλὴν εκείνος θά ρεμβάζη
'στη Γαρίτσα, 'στο Κανόνι, και ρωμάντσα θα διαβάξη,
κι' ούτε για σταφιδοφίλους κι' ούτε καν για σιταράδες
δεν θα δίνη δηό παράδες.

Τότε θα μετανοήσουν, που τον 'πότισαν φαμάκια,
και με δακρυμένο μάτι
θα γυρεύουν τον Κορφιάτη
να φροντίση για Καζάδες, να φροντίση για Σαντζάκια.

Τόσος κόσμος πεινασμένος
πηλαλεῖ λαχνησμένους,
και σκυφτός προ του Κουδέρνου, του μεγάλου φορημίου,
για τον φόρο τον καινούριο παραδέρνει του ψωμιού.

Κι' αν πεινάτε μη σ'ας μέλη,
μη κινείς αντιμιλή,
θ' ακριβήνη το κερβέλι,
το ζητούν οι Θεσσαλοί.

"Αν αυτό δεν ακριβήνη
ἀπαρτία δεν θα γίνη,
ο δε Κόντες 'στη Γαρίτσα θα περνά σαν Κιγκινάτος,
και να μάθετε, χαζοί,
πως κανείς σ' αυτό το κράτος
ούκ επ' ἄρτω μόνον ζή.

"Ακουσε κι' ο Θεοδώρης, ο της μείζονος πατήρ,
πως θα ρίξη πέτρα πίσω της Κερκύρας ο σωτήρ,
κι' ἀπεφάσισε κι' εκείνος για του Κόντε το χατήρι
να κλειστή σε μοναστήρι.

Π. — Που το ξέρεις, Φασουλῆ;
Φ. — Μου το βεβαιούν πολλοί.
Μά κι' ἐγὼ προ χρόνου ξέρω
πως ο Κόντες 'στη Βουλή
ἐσυμβούλευσε τον γέρο
να μονάση σε κελλί.

"Απεχώρησε κι' ο γέρος, που λαμπρός ἐμεγαλάνει,
την φαλάκρα του την κρύβει καλογέρο καλυμμαύχι.
Σαν 'Ηγούμενος προβαίνει μες 'στους ἄλλους καλογέρους
και μετρά με κομπολόγι σοβάρος τους ἡμετέρους.

Για κύτταξε τον Θεοδωρή
τί δάκρυα που χύνει...
την μέση του την λιγερή
ζώνει με κομποσχοῖνι.

Μετανοῖ που 'τρόμαξε πολλὰ φορὰς τον Αἴμον,
μετανοῖ για τρόπαια τριῶν κλεινῶν πολέμων,

μετανοῖ που 'γύμνωσε τὸ ξίφος τὸ πελώριον
και σὲ γουδι 'κοπάνισε τῆς Κηφισσιᾶς τὸν Βορειον.

Μετανοῖ που για θεσμούς μὰς συνεχίνει χρόνια
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ παράθυρα 'μιλοῦσε και μπαλκόνια.
Μετανοῖ κατάκαρδα που τὸν Κορφιᾶτη 'πύκρανε
και τῆς μεγάλης μύτης του τὸ μέγεθος ἐμίκρανε.

Μετανοῖ που τούτριξε πολλὰς φορὰς τὸ δόντι,
μετανοῖ που 'σήκωσε σανίδες για τὸν Κόντη.
Μετανοῖ που 'πύκρανε και τὸν πιστό του Ράλλη
και Δούγκαν τὸν ἐκάλει,
γιατὶ τὸν ὑπεστήριξε πασιφανῶς ὁ γέρος
κι' ἐκεῖνος τὴν διάλυσιν δὲν ἔλαμ' ἐπικαίρως.

Μετανοῖ για παλαιὰς και νέας ἀμαρτίας,
μετανοῖ που 'πρόβαλε κι' ἐνστάσεις ἀπαρτίας,
πως και τάνῃσι τὸ μουγγὸ σκληρότατ' ἀπεκλήρωσε,
που τὸχ' ἐλπίδα πρώτη,
μὰ και τοῦ συμπεθέρου του τὴν ἐκλογὴν ἀκώρωσε
για τὸν Κανναβαριώτη.

Ξεχάνει τοὺς δεκαπεντά, ξεχάνει τὸν Κοκκέθη,
και μόνος ἀσκητεύει,
κι' ὡς 'Οδοιπὸρος παλαιὸς τοῦ Σούτσου ξεπροβάλλει
ζητώντας ὄχι τὴν Ραλλοῦ, μὰ τὸν ξανθὸ τὸν Ράλλη.

Σύρτε, Κορδόναροι τρανοί,
και πάρτε τὴν εὐχὴ του...
Καλογεράκι θά γενῇ
ν' ἀγιάση τὴν ψυχὴ του

Μά κι' ὁ Ζαήμες ἀκουσε σκληρὰς ἀποχωρήσεις
τῶν πρώτων ἐν τοῖς ἴσοις,
κι' ἐκεῖνος ἔχει κατὰ νοῦν ν' ἀποχωρήση πλέον
κουραστικῆς πολιτικῆς κι' ἀγώνων ἀργαλέων

'Αποχωρεῖ λοιπὸν κι' αὐτὸς χωρὶς φωνῆν ἀκάκως,
εἰς μάτην τοῦ 'μιλοῦν πολλοί,
τοῦ κάκου τὸν παρακαλεῖ
κι' ὁ προσφιλὴς Τοπάλης του κι' ὁ Τριανταφυλλάκος.

'Εκεῖνος ὅμως τῆς Βουλῆς ἀφίνει τὰ ξενύκτια
κουφὸς σὲ παρακάλια,
και πᾶει 'στ' ἀκρογιάλια
για νὰ ψαρεύη κοκοβιούς με πετονιὰς και δίκτηα.

Μετὰ λύπης του μεγάλης
ἀπεχώρησε κι' ὁ Ράλλης.

Ψάχνω για νὰ βρῶ τὸν Μῆτσο και τὸν 'βρίσκω σὲ κελλί,
κρύβει σκουφὸς καλογέρου τὸ χρυσὸ του τὸ μαλλί.

Κάθετα κοντὰ 'στὸ γέρο με πολὺ καὶ μὲ 'στὰ χεῖλη
και τὰ λέν κι' οἱ δηὸ σὰν φίλοι,
και τὰ χρόνια τῆς φιλίας ἐνθυμοῦνται τὰ μακρὰ
κι' ὁ ξανθὸς ἐμπρὸς 'στὸ γέρο μετενόησε πικρά,
και συχῶρα με, τοῦ λέει μ' ἀπερίγραπτον ὀδύνην,
ποῦ δὲν ἔβγαλα 'στὰ χεῖρι τὴν διάλυσιν ἐκείνην.

Προῶρως ἐσιχάθηκα τὸν θρίαμβον τοῦ κόσμου...
κυττάζω και τὸν Κωνσταντῆ τὸν Καρπαῖνο 'μπρὸς μου.

Μακρὺς μακρὺς καλόγερος, ἀλλὰ χωρὶς ὁστᾶ,
και κομπολόγι σεβαστὸ 'στὸ χεῖρι του βαπτᾶ.

"Εως κάτω γονατίζει και σκυφτὸς με τοὺς σκυφτοὺς
δέεται κι' ἐπικαλεῖται τὴν συγγνώμην τῆς πατρίδος,
δὲν ξεχάνει πὼς και τοῦτος ἔπαιξε συχνὰ κρυφτοὺς
ἀπ' ὀπίτω 'στῆς κολωνίας με τοὺς ἄλλους τῆς μερίδος.

Πλῆθος οἰκονομολόγων περιέρχως τὸν κυττᾶ
και τὸν Κωνσταντῆ 'ρωτᾶ:
πὼς και σὺ 'στὸ μοναστήρι, πούχεις τὴν, παντογνώστα,
για τὰ νοῦμερα λαχτάρα...
και παππᾶς, καὶ μένε Κώστα;
ἔτσι τᾶφερ' ἡ κατᾶρα.

'Απεχώρησε κι' ἐκεῖνος ὁ Σιμόπουλος ὁ πᾶνυ,
που χαλᾶ τὴν ὁρεξί του κάθε περιττὴ δαπάνη.
Τὸν 'Ανάργυρο δοξάζω... μ' ὅλο τὸ περίσσευμά του
'πῆγε μες 'στὸ μοναστήρι,
κι' ἄλλαξε και τὸ νόμά του
και τὸν λένε κύρ' Ἀργύρη.

Μετενόησ' εὐσχημένως
για τοὺς φόρους τοὺς βραρεῖς
και φωνάζει τώρα μόνος:
ὦ λαέ, με συγχωρεῖς.

Μετενόησε με θρήνους
πούχε δώσει τσάταλο
'στους σαλιάρηδες ἐκείνους,
που τὸν εἶπαν σπάταλο.

Τώρα μόλις βάζει λάδι 'στοῦ κελλιοῦ του τὸ καντύλι
και τὰ ράσσα του τραβοῦνε φορολογημένοι πύλοι.

Τῆγκ τάγκ... σημαίνει τῆς Μονῆς ἐκείνης ἡ καμπάνα,
πρὸς δέσιν τοὺς προσκαλεῖ,
και βγαίνει μες 'ἀπ' τὸ κελλί
κάθε γλωσσοκοπάνα.

Τὸ σήμαντρον τὰ πάθη των τὰ πρὶν ἀποκοιμίζει,
τὸ πᾶν γαλήνη, Περικλῆ, κι' ὁ κώδων ὁ γλυκὺς
'στὸν κύριον Σιμόπουλον ἀμέσως ἐνθυμίζει
τὸ νέον νομοσχέδιον τὸ τῆς μεταλλικῆς.

Προβαίνουν οἱ προέχοντες αὐτῆς τῆς πολιτείας,
ἀλλὰ κι' ὁ Στάης ἔρχεται 'στὰ γόνατα νὰ πᾶση,
γιατὶ κι' αὐτὸς βαρύνεται με φόρον ἀμαρτίας
και δάσκαλος δὲν ἔμεινε νὰ μὴν τὸν μεταθέσῃ.

Λένε πὼς και καλόγερο συναφία τὸν συγχόρουν
δάσκαλων και δασκαλισσῶν,
και με φωνὰς διαπάσων
τὴν ἀκοὴν του σκίζουν.

Σημαίνει διπλοκαμπανο, κι' ὁ κόσμος ὁ μουρμούρης
'στὸ μοναστήρι φθάνει
κι' ἐμβρόντητος μανθάνει
πὼς ἔγινε καλόγερος κι' ὁ κύριος Βουδαύρης.
Κι' ἐκεῖνος 'στὸν ἐσπερινὸν προσέρχεται μόνος,
και πύκνυν 'Ηγούμενος νὰ γίνη για τὸ πάχος.

Μετανοεῖ ποῦ πιάστηκε μαζί με τὸν Λεβίδη,
ποῦ με τὸν Κόντε μ'άλλωσε κι' ἐκείνον τὸν Μπουφίδη,
καὶ θυμωμένος κατ' αὐτῶν ἐπέστρεψε κατ' οἶκον,
καὶ συνετάχθη τοῦ λοιποῦ
τῇ Κορδονάρᾳ τοῦ πικροῦ,
πιστεύων ὅτι θὰ γενῇ καὶ πάλιν τῶν Ναυτίκων.

Μὰ κι' ὁ Μπουφίδης κι' οἱ λοιποὶ
καλόγεροι κι' ἐκεῖνοι,
κι' ἡ κάθε μούρη σκυθρωπὴ
ῥωτᾷ τί θ' ἀπογίνη.

Πραξικόπημα φρικῶδες, τρομερὸν ἐν ἀνηκούστοις,
ἄνδρες λόγων ἀμειλίκτων
μᾶς ἀφίνουν δίχως οἶκτον,
κι' ἔγινε κι' ὁ Μονοκρούσος τῆς Μονῆς κωδωνοκρούστης.

Ἐκενώθησαν οἱ θῶκοι τῆς Βουλῆς τῆς προκομμένης,
καὶ τραβοῦν οἱ βουλευταὶ
γὰρ νὰ γίνουν ἀσκηταὶ
σὰν κι' ἐκείνους τοὺς γλεντζέδες τῆς Μονῆς Φανερωμένης.

Οἱ πάντες ἀπεχώρησαν ἐκ τῆς πολιτικῆς,
ποῦ βαρυτέρα φαίνεται τῆς καλογερικῆς,
κι' ἐπῆγαν ἄλλοι σ' ἐξοχὴ κι' ἄλλοι σὲ μοναστήρι,
καὶ τρέχ' ἡ Ψωροκώστενα νὰ βροῇ καραβοκύρη.

Ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται!... κανεὶς ἐκ τῶν ἐν τέλει
Κυβερνησιν δὲν θέλει,
γιατὶ τὸν σκιάζει τὸ παρόν, μὰ καὶ τὸ μέλλον ἔλλειμμα,
καὶ φεύγει καὶ τὸ παραιτεῖ νᾶναι δικό μας μέλημα.
Πλὴν διακρήδην καὶ ρητῶς ἀρνεῖται κι' ὁ Παλάσκας,
νὰ κυβερνήσῃ σήμερον τὸ κράτος τῆς Ἀλάσκας.

Π.—Ἀλλὰ κι' ἐγὼ δὲν δέχομαι τέτοιο ψωροκουβέρνο
κι' ἀρπάζω τὸ ματσοῦκι μου κι' ἀλύπητα σὲ δέρνω.

Ὁ κορδωμένος Φαδουλῆς, φέρων τὸ Γκράν-Κορντόν,
μέδ' ἀπὸ βάρκα προσφώνει τὸν Ναύαρχον Γκουρντόν.

Ἀπὸ μέρους τῶν Ναυάρχων κι' ὅλων τῶν Στρατηλατῶν
τῆς συγχρόνου Ρωμηοσύνης
χαίρετ' ὁ μέγας Στόλον τῶν μεγάλων Γαλατῶν,
ποῦχουν φήμην ἱπποσύνης.

Κύττα, Ναύαρχε, πῶς βλέπει με τὰ μάτια του γαρίδα
τὸ Βασίλειον τῆς σούφρας τὴν Σουφρὲν τὴν Ναυαρχίδα,
κι' ἔτρεξε πυκνὸν τὸ πλῆθος
ὅπως γίνεται συνήθως,
καὶ μοῦ λένε τὰ λεπτά του πῶς δὲν πῆγανε χαράμ.
κι' ὠφελήθησαν σπουδαίως σιδηρόδρομοι καὶ τράμ.

Χαίρετ' ὁ κλεινὸς συμμάχος ἀπὸ μέσης μου καρδίας...
ποία δόξα καὶ χαρά!
εὐωδίασαν καὶ πάλιν με Φραντζέζων εὐωδίας
τοῦ Φαλήρου τὰ νερά.

Ἐπλημύρηνσεν ὁ κόσμος πανταχόθεν ἀπὸ Γάλλους
καὶ παντοίους παπαγάλους.
Μὰ κι' ἐμεῖς οἱ κατοικοῦντες τοὺς ἱστεφάνους κήπους
καὶ τὴν γῆν τὴν θαυμασίαν

εἴμεθα, καθὼς γνωρίζεις, Ἀθηναῖοι κατὰ τύπους
καὶ Γαλάται κατ' οὐσίαν.

Τώρα ποῦ Κομητατζήδες ἐθρασύνθησαν θρασεῖς
σὰς παρακαλῶ δακρύων νὰ φροντίσετε καὶ σεῖς
νὰ μὴ χάσωμε κι' ἐκεῖνα τὰ Σαντζάκια τὰ δικά μας
κι' ἀπομείνωμε καὶ πάλι μόνο με τὰ Γαλλικά μας.

Αὐτὰ σοῦ λέγω, μὲν ἀμὶ καὶ σύμμαχε Γκουρντόν,
καὶ ζήτα μου παρντόν
γιατὶ δὲν ἐπροσκάλεσε μαζί με τὸ Παλάτι
κι' ἐμένα τὸν Γαλάτη.

Ἐδῶ κανέναν, Ναύαρχε, δὲν εἶναι ἴσ' αὐτὸ τοῦ,
καὶ βλέπω γύρω σου πρηνεῖς
Ρωμηῶν Γαλάτας εὐγενεῖς,
ποῦ πάντα μ' ἀραπύσταρα χορταίνουσι τοῦ γαλάτου.

Ἄλλονζ ἀνφάν ντὲ λὰ πατρι καὶ τὰ συνειθισμένα,
μὲ προβολεῖς ἡλεκτρικοὺς φωτίσετε κι' ἐμένα,
καὶ λέρ μπαλέρ καὶ βιβ λὰ φράνς καὶ βάρκες με σαντούρια...
μὰ σὰν γενοῦν καὶ τῶν Ρωμηῶν τὰ σκάφη τὰ καινούρια,
ποῦ πέρνουν δρόμο, Ναύαρχε, δὲν ξέρω πόσα μίλια,
τότε κι' ἐμεῖς παρόλ ντ' ὄννερ θάλλοιμε ἴσ' τὴ Μαρσίλια
γὰρ νὰ σὰς ἀποδώσωμε τὰς τόσας ἐπισκέψεις
κι' ὅσας τιμὰς σοῦ κᾶναμε νὰ μᾶς τὰς ἐπιστρέψῃς.

Ἄλλ' εἶναι κι' ἀπερικεφί μέσ' ἀπὸ τὸν γιγαλὸ
μαζί σου νὰ μιλῶ,
τρικλίζει δὲ κι' ἡ βάρκα μου κι' αἰσθάνομαι ναυτίαν,
καὶ δὲν τιμᾷ τὸ ναυτιᾶν Γαλάτου φιλαυτίαν.

Ἡ ναυτιῶσα γενεά,
ποῦ χᾶσκει ὑπὲρ σὰς ἐνεά,
τὸν τύπον τῆς ἱπποτισμὸν τοὺς Γάλλους τὸν ὀφείλει...
ὀρεβουὰρ ὀρεβουὰρ εἰς τὴν Μαρσίλια, φίλοι.

(Τὸρεβουὰρ τὸ πρόφερε με τόνον κατιόντα
καὶ τὸστριψε κακὴν κακῶς,
καὶ προβολεὺς ἡλεκτρικὸς
ἐφώτισε τὸν ξύλινον Γαλάτην ναυτιῶντα.)

Εἰς τὸ Πάνθειον τῆς Τέχνης σκάβουν γὰρ τὸν Λύτρα τάφο,
στεφανόνουν τὸν τεχνίτη, στεφανόνουν τὸν ζωγράφο,
καὶ κυττάζουν καὶ φιλοῦνε δακρυσμένα μαθητούδια
τᾶς ημεῖς τοῦ κεφάλι καὶ τὸ ραίνουν με λουλούδια.

Σχίστε κάθε ζωγραφιά του, καὶ τοῦ τάφου του τὸ χῶμα
κάθισε, τιμὴ καὶ τέχνη με τὴν φτώχεια συντροφιά,
καὶ σ' εἴμας τοὺς εὐαίσθητους με τοῦ πόνου σὰς τὸ σκῶμμα
τῆς ψυχῆς του τῆς πανώρης δείχνετε τὴν ζωγραφιά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἡ Πρόοδος, ἑφημερίδα ἐν Κωνσταντινουπόλει,
ποικίλης ὕλης καὶ σπουδῆς μεγάλο περιβόλι,
ἑφημερίδα πρωτεύουσα κι' εἰς γνῶσιν κι' ἐμπειρίαν
κι' εἰς ὅλα νέαν ἐθνικὴν χαρακτῆρα πορεύει.
Ἀπὸ Σπανοῦδην γράφεται, βαθὺν τῆς πένανς μύστην,
καὶ πρόοδον ἴσ' τὴν Πρόοδον εὐχόμεθα ταχίστην.